

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
În număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Majestatea Sa Regele la Caransebeș.

Marti în 12 Iunie a. c. Majestatea Sa Regele Carol II. va vizita orașul nostru Caransebeș. Aceasta a doua vizită pe care Suveranul, în scurtul răstimp al domniei Sale, o face orașului nostru, are caracter mai mult personal. Totuș deosebita atențiune arătată acestui mic orașel îl înalță în miile de orașe ale Țării.

Majestatea Sa Regele vine să ia însuș parte la jurământul de credință ce i-l fac fiii acestei granițe, înrolați în Batalionul 2 Grăniceresc de Gardă, cu sediul în Caransebeș. Această unitate, continuatoare a vechiului regiment grăniceresc, este sub directa comandă a M. S. Regelui, proprietarul ei.

Istoricul înființării acestui Batalion îl cunoaștem. Provine din impresia inegalată ce i-a făcut-o Suveranului nostru iubit, populația grănicerească în vizita Sa prin Banat acum un an.

Importanța națională și culturală a acestui Batalion o vedem astăzi, și mai ales o vom vedea în viitorul acestei Granițe și a rolului său în complexul problemelor noastre mari...

Biserica noastră, părtașă la toate bucuriile ca și la suferințele neamului, nu poate decât să fie mândră la asemenea mărețe întâmplări. Ea știe de cât bine profită o populație, ales pregătită, disciplinată și educată din deosebită grijă și sub directa supraveghiere a însuș Capului statului.

De aci bucuria noastră, a celor cari ne identificăm cu binele celor 94 comune grănicerești și luăm parte la măreția zilei de Marți, când într'un gând cu fiii lor de sub arme vom avea fericitul prilej să strigăm cu toții — dela vlădică până la opincă —

Trăiască Majestatea Sa Regele!

Lipsă de disciplină!

Cine nu ascultă și nu se supune stăpânirilor nu se supune și nu ascultă de orându-elile lui Dumnezeu, zice Sfântul Apostol Pavel (Rom. 13 3).

Și spiritul timpului de acum cu democrația lui conlucră în așa senz, că tocmai din acei ce avem misiunea de a învăța pe alții să asculte și să se supună stăpânirilor, chiar unii dintre noi nu ne supunem stăpânirilor noastre.

Pentruce? Ne spune iarăș marele Apostol, — pentrucă n'avem dragoste. Dragostea creștină și aici este temelie ascultării și supunerii față de cei întâistătători ai noștrii.

Căci ni-se spune: „Nu datorați nimănui nimic, decât numai a vă iubi unii pe alții, căci cine iubeste pe altul, a împlinit legea” (Rom. 13, 8) sau mai departe: *Iubirea pentru aproapele nu săvârșește răul, deci cuprinsul legii este iubirea* (Rom. 13, 10). Această minunată învățătură de supunere și ascultare față de stăpâniri, trece prin grele încercări, tocmai pentrucă lipsește această dumnezeiască însușire dela cei mai mulți din creștini.

Și acești creștini prin voința lor poate n'ar fi așa de p.imejdioși pentru societate, dacă starea sufletului lor n'ar fi de așa natură ca veșnic să fie nemulțumiți.

Una din notele caracteristice a acestora ce n'au iubire pentru stăpâniri este *îndciala sufletească*. În nici o chestiune oamenii aceștia nu sunt pe cărarea cea dreaptă și pururea oscilează căutând scăpare numai în ideile lor preconceptuate.

Mai totdeauna confundă bunele principii cu persoanele și purcedând dela ură și dispreț față de persoane, calcă ba chiar nesocotesc cele mai frumoase principii creștinești. Dacă încerci a-i lămuri în ideile și erorile lor, recunosc mai totdeauna temeinicia principiilor, dar adevărului nu cedează.

Să mărturisim adevărul, sunt chiar și între noi de aceia, cari pot fi cvalificați ca adevărați *sectari neînduplecați*.

Altă cauză a nesupunerii față de autorități ar fi și *excesul de zel* al democrației de azi.

Căci democrația de azi, e înțeleasă de unii foarte greșit; socotește că-și face o fală din a lucra pentru slăbirea respectului față de autorități și stăpâniri.

Zilnic doar, se văd mulți cari în numele acestei democrații rău înțelese, se trudesesc a forma în masa poporului cete de nesupuși, neascultători, lipsiți de smerenie, mândri, ba chiar recalcitranți față de stăpâniri. Dacă ar fi întrebați, în numele cărui principiu lucrează astfel, își vor răspunde, că „așa cere democrația“...

Că astăzi stăpânirile nu mai sunt o teroare cum erau în epoca păgânismului, este numai o roadă a învățăturilor creștine.

Domnul nostru Iisus Hristos prin învățăturile și prin faptele sale a prefăcut vechea și reaua lume, într'o omenire nouă și cu mult mai bună. A îmblânzit pe oameni, le-a înobilat moravurile și tot ceea ce avem mai bun astăzi nu se poate datori decât învățăturii Mântuitorului. Și prin urmare și dacă acea *frică* de autorități din lumea veche azi nu mai este, este tot opera creștinismului, care a înlocuit supunerea *de frică* față de autorități cu *cea din conștiință*. Deci, adevărata democrație nu este altceva decât triumful creștinismului în lume.

Omul însă e om; el nu se ține mulțumit până nu greșește și atribue democrației civilizația de azi, și nu înrâuririi divine a creștinismului.

Dar să revin.

Mă limitez numai la noi și despre aceasta să spun ceva spre buna-ne rânduială.

Pe fiecare dintre noi ne doare, ba chiar ne scandalizează când vedem pe vreunul din

frații noștri că privește această chestiune „*de supunere și ascultare de stăpâniri*“ cu *multă ușurință*. *Ca la noi creștinii ortodoxi, la nici o confesiune religioasă nu se vede atâta nesupunere față de stăpânirile și autoritățile spirituale!*

Priviți de altfel la toate aceste confesiuni cu cari mai ales noi clerul de dincoaci de munți, venim în atingere în viața noastră zilnică. Să lăsăm pe catolici, să luăm de pildă pe jidovi. Cu câtă sfințenie respectă aceștia și îndeplinesc dispozițiile date de rabinii lor. Nimeni nu le discută, nimeni nu le critică, ci se supun cu toată smerenia până la unul.

La noi ortodoxii de câteori nu s'au luat măsuri de disciplină religioasă, de câteori nu s'a dat povețe și orândueli, în privința respectării sărbătorilor religioase de exemplu? Dar s'au ținut sau se ține seamă de ele? Trebuie mai totdeauna să intervină autoritățile civile, jandarmeria ca să ia măsuri de represiune spre a se face ceva! La noi nu este o supunere și ascultare din *conștiință*, din *respect și dragoste* față de stăpâniri.

Și ceace face poporul facem și noi clerul, sau invers dacă vreți.

Câte dispozițiuni ni-se dau numai cu privire la împlinirea misiunii noastre, ori atribuțiunilor noastre pastorale și câți cum le împlinesc!? Rămân vorbe aruncate în vânt, ori acte scrise pe cari de multeori nu ne dăm osteneala nici să le citim.

Și deaci iată că *biserica lăncezește și buna administrație suferă*.

Noi preoții nu ne iubim unii pe alții așa cum ne este porunca și nici nu ne ajutam. Putem spune și apoi faptele dovedesc, că *la nici o clasă socială nu se obsearvă atâta răslefire sufletească ca în rândurile noastre*.

Chiar acolo unde s'ar părea că unirea este strânsă pentru că legătura misiunii o cimentează, acolo unde s'ar crede că puterea este de neînvinș, acolo este slăbiciune.

Și cauză? *Nu-i iubire*. Vrăjmășia sufletelor noastre o turbură.

Noi nu suntem numai simpli cetățeni ci mai suntem și conducători spirituali, povăzuitori

ai poporului și ca atare să ne iubim unii pe alții, mărturisind un gând, ca având ca temelie dragostea și supunându-ne celor chemați ai noștri, poporul ce-l învățăm, să ne urmeze.

Mai multă dragoste și va fi și mai multă supunere și disciplină.

Dimitrie Anuțoiu preot.

Dacă noi nu vom striga, atunci pietrele vor striga.

Trăim într'o permanentă promiscuitate de concepții și doctrine, cari adesea frizează absurdul. Un eclecticism factic dă culturii noastre acel aer de universalitate și superficialitate, care deconcentrează și impresionează neplăcut, în același timp, pe străinul deprins să se miște în limitele severe și circumscrise ale specialității lui.

O cauză, principală, a judecății false ce ne-am făcut-o despre lume și bunurile ei o văd în obișnuința de-a ne prinde și a ne închide în vârtejul unei părți de timp, fără a întinde privirea noastră mai departe. Omul pătrunzând rând pe rând toate tainele naturii, a ajuns astăzi să stăpânească cosmosul și să nu se mai înspăimânte de necunoscut; el se ridică triumfător în lupta cu natura și s'ar lua de piept cu neantul. Un singur fapt îl mai împiedecă să se creadă atotputernic și de sine stător, — memorabilul „memento mori“ ce ne obsedează pe fie care la ori și ce pas.

Da, moartea este marea și grava problemă, din adâncul căreia au răsărit toate religiunile naturaliste și la țarmul căreia au eșuat toate filosofile. Fantoma morții a pus în spiritul primitivului nădejdea eternității și'n inima savanților spiritul îndoelii. O lume anonimă de umbre rătăcitoare, supusă unei continue peregrinări de reîncarnări purificatoare, cum credeau cei vechi, sau continuarea unei vieți, supusă răsplătirii drepte, după măsura vieții pământești, cum ne învață religia noastră creștină, a frământat creierul atâtor savanți apuși și va mai munci și capetele tuturor filosofilor cari vor urma nouă.

După cum mintea noastră nu poate pătrunde misterul unirii corpului cu sufletul în pânțele mamei, tot așa de greu este pentru gândirea omenească de-a pătrunde misterul separației acestor două substanțe în moarte, și soarta viitoare a substanței imateriale din noi — a sufletului. Singurul Iisus Hristos, Celce a coborât desăvârșita filosofie a Cerului pe pământ,

ne-a predat câteva cuvinte, dar și acelea enigmatice, cum și trebuiau să fie în urma destinației lor de cuvinte profetice, nu numai pentru împrejurimea căreia i-au fost vorbite, ci pentru toate neamurile omenirii de totdeauna, în grija cărora a fost lăsată explicarea lor științifică. Viața însă fără această filosofie a lui Hristos, e o viață tristă și fără înțeles.

N'avem decât să aruncăm o privire retrospectivă asupra corifeilor filosofiei din trecut. Așa faimosul *Kant* numește viața un fel de examen căruia se supun cei mai mulți și'n care „nici cel mai bun om nu se bucură de viața sa“ (*Werke*, vol. VII. pag. 393). Tot așa vorbește *Schelling* despre melancolia adâncă și neînălăturabilă a întregii vieți, zicând printre altele: „Desigur că viața este un calvar, pe care trebuie să mergă orișice făptură, despre aceasta ne încredințează cuta durerii care există pe fața întregii naturi“.

Iar *Schopenhauer*: „Nebunii doar, consideră lumea de perfect reală și pun scopul ei în mizerabila fericire pământească, de care chiar dacă au parte atâția dintre oameni, ea este totuși ceva fals, înșelător, șubred și trist, din care nici constituțiile și legiurile, nici mașinile cu aburi sau telegrafele nu vor izbuti să facă vreodată ceva mai bun“ (*Die Welt als Wille* vol. II. cap. 38).

Eduard von *Hartmann* aștepta mântuirea dela faptul că la urmă conștiința omenirii va fi pătrunsă de prostia voinței de astăzi și „de mizeria întregii existențe“ și va fi cuprinsă de o așa de mare dorință de pace și lipsa de durere a neantului, încât această dorință va căpăta o putere irezistibilă“ (*Phil. des Unb.* ed. IV. pag. 571). Se poate oare numi progres acesta, care împinge omenirea și pe apostolii săi la un strigăt așa de disperat?

Pe cât de tristă este viața fără de Hristos, pe atât de frumoasă este viața acelor cari și-au închinat-o Lui, a căror viață este o nesfârșită slavoslovie la adresa Lui, o bucurie adâncă și curată, în care se înveșmântă, ca într'o porfiră, toate ceasurile vieții; iar munca acestora este ușoară și plăcută, pentru că ei au aflat o țintă mai presus de zarea clipei momentane.

Idealul divin este o necesitate în viața omenirii, fiindcă miracolul creștin este pururea viu încât nu putem crede într'un declin al concepției creștine despre viață. Căci omul cu cât e mai desăvârșit și mai curat, cu atât e mai smerit și vede mai bine adevărata realitate. Plutind deci pe valurile gândurilor ce se frământă în tine, ai încredere în Iisus, căci el însuși e în tine și'n inima ta și te cheamă în

chip tainic la El. Să plecăm iar smeriți genunchii noștri în fața altarelor sfințelor biserici, să preferăm din nou sfânta Liturgie în locul așaziselor distracții din Dumineci și sărbători, căci ea este într'adevăr drama divină, care reprezintă viața Dumnezeuului întrupat, Iisus Hristos, și jertfirea Lui pe vârful Golgotei pentru mântuirea neamului omenesc. Ea este cel mai puternic ferment social care unește credincioșii ce iau parte la săvârșirea ei contopindu-i într'o uniune, un gând și un trup mistic al sfintei Biserici în Domnul și Mântuitorul Hristos, care este de față pe sfânta Masă în pâinea și vinul euharistic, prefăcut în însuși trupul și sângele Său.

Inceputul nu poate veni dela scepticismul clasei conducătoare, care după cum vedem, se cuminecă zilnic cu îndrăznețe silogisme de ateism, ci trebuie să pornească tot dela acei cari și-au închinat viața lui Hristos, căci „dacă noi nu vom striga, atunci pietrele vor striga“!

Petru Toma lic. în teol.

Pelerinajul la Piatra-Scrisă.

Pietatea creștină, ca orice binecuvântare a lui Dumnezeu, a fost totdeauna o virtute din cele mai frumoase și mai rodnice în fapte bineplăcute Lui. Creștinul evlavios are conștiința deplină a puterii lui Dumnezeu, are pentru deaproapele său milă și purtare de grijă, iar față de sufletul său, liniștea împăcării.

Din prisosul inimilor pioase de creștini au rodit în lung și latul pământului biserici, cruci, monumente creștine, dispensare, spitale și alte asemenea flori ale credinței și evlaviei creștine. Însăși miile de jertfe ale sfinților martiri și mucenici descoperă o imenză bogăție de credință, manifestată în dăruirea și chiar jertfirea totală a ființei lor, pe altarul dragostei pentru Hristos.

Și ce altceva boldește astăzi pe oameni să privească în dreapta și în stânga, căutând alinare, decât neastâmpărata sete după credință, și mântuirea prin această credință?!...

În nota ei, de o superioară valoare morală, am aflat tâlcul pelerinajului celor câteva mii de credincioși la Piatra-Scrisă, în Dumineca tuturor sfinților din acest an. În nota ei am înțeles supunerea de voie la drum și oboseală, arșiță și ploaie, a credincioșilor, bucuroși că

pentru sufletul lor și al celor dragi ai lor, pot aduce prinos și atâta jertfă.

Duminecă, odată cu noaptea au sosit aici credincioși din toate părțile, unii pe jos, cu litiă, alții, mai îndepărtați, cu trăsuri. Litiile de pe Valea Bistrei și cea din Caransebeș au fost plecat de Sâmbătă la amiază.

La răsăritul soarelui îngusta vale a Timișului era împetrișată cu popor de toate felurile și din toate părțile. La izvorul și icoana făcătoare de minuni de pe acum era mulțime de lume; pe scările ce duc la icoană urcau și coborau femei bătrâne, copilași, chiar și bărbați cu câte o luminiță în mână. Sus, un miros de lumină peste tot, o atmosferă de liniște, de închinare sfântă...

Iată-i pe la orele 9 dimineața — vin pelerinii din Valea Bistrei și Valea Timișului inopțați prin sate și jur, înmulțiți cu creștinii satelor din apropiere. Cu icoana sfântă în brațe de copil, cu steaguri și ripizi, în frunte cu preoți în ornate, iată-i înșiruiți de-a lungul drumului de țară în luminat convoi; cu un capăt la capelă și cu celalalt ascuns mult în dosul dealului, șiragul acesta de creștini face puternică impresie în inimi. Înaintea capelei steagurile se apleacă de trei ori, apoi pornesc înainte, și ca două gânduri se topesc în gloata pelerinilor din susul Timișului, Armeniș, Feneș, Luncavița, Mehadica, Teregova. Preoții intră în locul ridicat prin dania creștinească a părintelui Ilie Pepa și destinat pentru celebrarea serviciilor divine. Întretimp freamătul de popor, care se tot înmulțește, se întinde; la icoană îmbulzeală, la izvor deasemenea, drumul se umple de-a valma, de oameni și de vehiculele cari într'una vin și-aduc tot mai mulți și mai mulți pelerini. În sufletele lor se petrece și o frământare; ei știu din auzite că și arhipăstorul va veni la Piatra-Scrisă; vine aici să-și vadă poporul, să-l învețe și împreună cu el să se roage lui Dumnezeu...

Deodată, pe la orele opt și jumătate o știre circulă dela om la om, repede ca gândul, ... vine *Arhiepiscopul*. Vine cu adevărat P. S. Episcop Vasile; se îndreaptă spre capelă, urcă treptele și intră să rostească rugăciune. În urma lui preoții, popor și iarăș popor, încât la înapoiere abia se poate face loc. O cale se deschide totuși, îngrădită de miile de ființe ale pelerinilor; unii din ei, bolnavi, se proștern la pământ, alții sunt fericiți să vadă pe urmașul sfinților Apostoli, în fruntea lor, împreună rugându-se cu ei.

În locul nou zidit se săvârșește sfânta Liturghie. Pontifică însuș P. S. Episcop. Impre-

ună liturghisesc preoții: protopresb. Andreiu Ghidiu, Romul G. Ancușa; presbiterii P. Bancea, P. Domil, I. Drăghina, I. Muntean, V. Paica, I. Pepa, F. Pop, M. Rădoi, R. Suru, Valer Suru, Victor Suru, P. Turcan, diaconii episcopoești prof. I. Suru și Teodor Roșca. Corul Catedrală răspunsurile liturgice: mai după Immos, aproape totașa de frumos cântă un cor mixt din Mehadica.

După „Priceasnă“ Arhiereul, luând într'o mână crucea iar în cealaltă cârja de Păstor, se îndreaptă spre popor și-i predică. „*Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi*“ (Matei cap. 11 v. 28) este glasul său de chemare. „Conștiința că Mântuitorul Hristos a răstignit pe cruce, odată cu Sine și păcatele noastre, este aceea care ne face să-L cercetăm de-a pururi. În această conștiință aleargă lumea pretutindeni după apa cea vie a credinții Sale... Nu este însă de-ajuns atât, căci *nu cel ce-mi zice mie, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci făcătorul voiei Sale*. Această voce preasfântă urmează a o încetățeni în viața noastră de toată ziua, și numai așa pelerinajul acesta va aduce binecuvântarea de Sus. Și vom fi binecuvântați cu de toate, cu rodirea holdelor, cu traiu creștinesc în familie, cu înțelegere între noi oamenii“...

Cuvintele Arhiereului, încălzite la flacăra convingerii, iau aripi la văzul celor câteva mii de pelerini, îi înviorează și-i întăresc în credința lor. Jurîmprejur am văzut ochi mari și întrebători pironindu-se la fața Păstorului; aci câte-o involuntară aprobare a bărbaților la părințeștile sale muștrări, aci un oftat de femeie bătrână, care nu ști este pentru jertfa invocată a Mântuitorului sau pornește din mulțumirea că asemenea bătrânului Simeon și a prorociței Ana, au apucat să vadă aievea și să-l audă pe episcopul lor.

Serviciul a continuat încă. S'a săvârșit și un parastas, apoi P. S. Episcop a stropit cu apă pe pelerini până către orele două, când s'a retras, stropind preoții. Miile de creștini au început a se retrage apoi pâlcuri, cu litiile, ducând cu ei o conștiință spălată și ușurată...

*

Dumineca tuturor sfinților, cari sfinți au secerat — dimpreună cu Pavel, Apostol și învățător al neamurilor, — cununi de martiri, ... căci „au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost herestruiți, au murit uciși cu sabia“*) a trezit în multe conștiințe o idee semănată oarecând pe Golgotha, și mai

apoi adormită sub lespede de uitării, ideea de jertfă... Păstorul care n'a pregetat să-și caute turma sa cuvântătoare la rugăciune — forma ei cea mai bineplăcută lui Dumnezeu — a dat o înălțătoare pildă. Să o luăm aminte!

Ziua de 8 Iunie în Caransebeș.

Ziua de 8 Iunie 1930 a fost comemorată alaltăeri și în orașul nostru cu tot fastul și însemnătatea ce comportă această istorică zi a restaurației.

Dinasticismul poporului nostru e recunoscut și de nimeni contestat. El este înăscut Românului — și cu deosebire celor de dincoace de munți — constituind una din notele esențiale ale statorniciei, precum și ale statornicirii noastre eterne pe aceste frumoase plaiuri. Până mai eri-alaltăeri, sentimentul acesta mai mult inconștient, dacă și nu a dat rod practic, a dat un firesc simțământ de mulțumire, acestui popor vecinic treaz și totuș atât de iubitor de pace. Dinastia este și un simbol. Astăzi poporul știe aceasta, și pentru el ea constituie simbolul siguranței, a unității, a continuității lente și sigure...

Vineri, la împlinirea celui al patrulea an dela restaurație, la biserica noastră catedrală s'a oficiat un mic serviciu divin cu doxologie. A pontificat însuș P. S. episcop Vasile asistat de preoții protopresb. Andreiu Ghidiu, Romul G. Ancușa, Coriolan Buracu, presbiterii Teodor Șandru, Petru Bancea și Romulus Pop, diaconii prof. Isaia Suru și Teodor Roșca.

La finea serviciului P. S. episcop a vorbit celor prezenți, autorităților civile și militare, precum și poporului despre însemnătatea acestor zile. P. S. Sa arată că alături de factorii naturali, un factor supranatural lucrează în lume. Datorită mai ales acestuia din urmă am putut vedea realizate atâtea bunătăți, pe seama poporului nostru. Tot din această purtare de grijă putem sărbători ziua restaurației. Ea e o sărbătoare a marei familii românești, a neamului întreg. Anul al 4-lea de glorioasă domnie a M. S. Regelui să ne înfrățească pe toți în dragoste pentru el; să-i aducem darul curat al inimilor noastre, iubire și admirație, ca așa opera lui de consolidare a Patriei să se facă deplin și neîntârziat... Corul intonează imnul regal și slujba religioasă ia cu aceasta sfârșit.

Urmează defilarca armatei, iar seara retragerea cu torțe.

*) Vezi apostolul din această Duminecă. Evrei 11, 37.

„Dela „Peatra scrisă“.

*Sub ceriul sfânt cu soare
Și nori împrăștiați:
Ca frunza și cât iarba —
Creștinii adunați.*

*Veniră cu preoții
Mânați de-un mare dor,
Să-și vadă și audă
Pe Noul bun Păstor.*

*Și toți să ia tărie
Din tainele cerești,
La boale și năcazuri
Trupești și sufletești.*

*Se 'ncepe Liturghia
Cu preoții 'n sobor,
Având pe Arhieraul
Mai mare Slujitor.*

*Și două coruri 'nalță
Prin sfinte melodii,
Podoaba și mărirea
Acestei Liturghii.*

*Și ea se 'ncununează
În chip dumnezeesc,
Cu predica rostită
Prin grai arhieresc:*

*Ne-a spus de legătura
Vieții 'n căsnicii,
Ce 'nsamnă pentru țară
Comoara de copii.*

*Cum trebuie să mergem
Pe calea lui Hristos,
Să fie tot creștinul
Cu suflet sănătos.*

*Și țarinile iară
S'aducă rod mai bun,
Plugarilor cari toată
Nădejdea 'n ceri și-o pun.*

*Când lumea se pornise
La vetrele din sat,
O ploaie mult dorită
Ne-a binecuvântat.*

ȘTIRI

Hirotonire. Prea Sfințitul episcop a binevoit a hirotoni Miercuri și Joi săptămâna trecută pe *Cornel Țințariu*, numit preot în *Rudna*.

Congresul Asociației generale a Clerului ortodox se va ține Marți și Mercuri, în 12 și 13 Iunie a. c. în București, iar la 19—21 Iunie a. c. este fixat congresul profesorilor de religie, care se ține în Târgoviște.

Donație. Fanfara „Semenicul“ din Văliug a donat pe seama sfintei biserici din comună un steag în valoare de 4000 Lei. La sărbătoarea Pogorârii Duhului sfânt s'a făcut sfințirea steagului. Dumnezeu să numere donatorilor din Văliug fapta lor bună!

Pe căile bune. Se știe că în ultimul timp numărul căsătoriilor nebinecuvântate de biserică s'au înmulțit îngrozitor de tare. Un rău și un păcat, care numai la bine nu duce. Deaceia de câteori auzim de vre-o îndreptare în această privință, ne bucurăm cu adevărat. Fapta preotului M. Mănescu din Văliug care la Rusalii a cununat 34 perechi de creștini, desigur e mulțumitoare. Și îl mulțumește înainte de toate pe el, păstorul comunei, care a putut readuce păstoririi pe căile cele bune.

Comitetul Central al Asociației clerului „A. Șaguna“ este convocat la Sibiu (în cancelaria Consiliului arhiepiscopesc) pe ziua de Luni 11 Iunie a. c. ora 10 a. m. pentru a discuta noul statut al Asociației generale a preoților, precum și alte chestiuni urgente. Membri Comitetului Central sunt rugați să participe la această ședință.

BIBLIOGRAFIE

Au apărut: **TREI LITURGHII** și un studiu despre problema specificului românesc în cântarea bisericească de prof. **Cornel Givulescu**. Prețul 180 Lei. De vânzare la Librăria Moravetz, Timișoara.

Obiecte bisericești
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la Librăria Diecezană.

„BANCA POPORALĂ“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOCIETATE PE ACȚII ÎN CARANSEBEȘ.

Filiale: Bozovici, Teregoava, Mehadia și Buziaș.

Telefon Nr. 43.

Expozitură: Eșelnița.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului „BANCA POPORALĂ“ din Caransebeș sunt invitați la a

XXVII-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 28 Iunie 1934 ora 12 din zi, în localitățile institutului.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea adunării generale, designarea notarului și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
2. Bilanțul anual. Raportul Consiliului de administrație și al Consiliului de cenzori. Darea absolutului pe anul 1933.
3. Intregirea Consiliului de Administrație.
4. Propuneri în senzul statutelor.

Caransebeș, la 6 Iunie 1934.

Consiliul de Administrație.

ACTIVA		CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMVRIE 1933		PASIVA	
Casa în numerar	112.336			Capital societar	10,000.000
Bon în giro-conto la Banca Națională	1.828	114.164		Fond de rezervă	3,256.100
Cambii de banca	42,125.605			Fond pentru creanțe dubioase	899.757
Cambii cu acop. hipotecară	28,756.861	70,882.466		Fond de pensie	986.320
Debitori în Cont-Curent		2,211.518		Fond de binefaceri	15.072
Efecte publice și acțiuni	988.500			Depuneri spre fructificare	49,694.553
Efectele fondului de pensie	750.000	1,738.500		Cambii reescontate	9,899.905
Casa institutului (Piața Grânelor)	390.000			Cont-Curent la Bănci	1,032.344
Casa institutului filiala Bozovici	625.000			Impr. pe depozit la Banca Națională	200.000
Casa institutului filiala Eșelnița	38.000			Dividende neachitate	522.151
Vila „Dora“ din Băile-Herculane	1,140.000			Diverși creditori	1,882.365
Imobile de vânzare	900.000	3,083.000		Dobânzi cuvenite anului 1934	37.580
Aranjament		2			
Deficitul anului 1932	132.621				
Deficitul anului 1933	263.876	396.497			
		78,426.147			78,426.147

DEBIT		CONTUL PROFIT ȘI PERDERE LA 31 DECEMVRIE 1933		CREDIT	
Dobânzi plătite la reescont și Conto-Curent		162.587		Dobânzi dela împrumuturi	670.512
Salare, spese de administrare și birou		974.535		Venite dela imobile	301.359
Chirie	71.590			Venite dela efecte	53.633
Impozite către stat și comună	87.039	158.629		Diverse venite	6.371
Deficitul anului 1932		132.621		Deficitul anului 1932	132.621
				Deficitul anului 1933	263.876
		1,428.372			396.497
					1,428.372

Caransebeș, la 31 Decembrie 1933.

Pentru contabilitate

I. Tătăriu m. p.
Director general.Constantin Călțion iun. m. p.
Director, expert contabil.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Andrei Ghidiu m. p.
președinteDr. Petru Barbu m. p.
v. președinte

Aurel Moaca m. p.

Ioan Geția m. p.

Gheorghe Noaghea m. p.

Iancu Băcila m. p.

Ilie Socaciu m. p.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Caransebeș, la 6 Iunie 1934.

Romul G. Ancușa m. p.
președinte

Romulus Boldea m. p.

Nicolae Ivanescu m. p.

Ioan Popovici m. p.

Dr. Dimitrie Ciurciu m. p.

Dumitru Rădac m. p.
expert contabil

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
cu grosul și cu bucată.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

Vila Doboșan

din

Băile-Erculane.

Otel cu bun renume aproape de centru. Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumsețe rară. Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Mai până la sfârșitul lui Octomvrie.

Informațiuni dă:

Administrația „VILEI DOBOȘAN“ în Băile-Erculane.